

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. — Posamezna številka 1.— Din

LETO 1939

MAJ

ŠTEV. 5

Ob petdesetletnici Vincencijeve konference

Pariški nadškof in kardinal Verdier je bil 12. decembra 1937 sprejet v posebni avdienci pri blagopokojnem svetem očetu Piju XI. Sveti oče je ob tej priliki povedal svoje najgloblje želje, nekako svojo oporočko, ki naj bi jo ljudje dobre volje vedno upoštevali. Med drugim je dejal: »Ljubezen, ljubezen je velika zahteva časa. A skoro bi se zdelo, da ljudje ne poznajo več ljubezni. Samo besede sovraštva, vojne se slišijo na tej zemlji: razredni boji, državljanska vojna, vojna med narodi, preganjanje, pokolji. Ako bi se Jezus Kristus vrnil na zemljo, kaj se ne bi sklonil k vsem tem nesrečnikom. On, ki ni hotel nikoli zatreti tlečega stenja. On, ki je tolikokrat izrekel ganljive besede: »Množica se mi smili«, On, ki ni nikdar prezrl nobenega, ki je bil v potrebi. Tudi Cerkev smatra to za svoje izročilo, da je izkazovala ljubezen vsem, za najlepše, in sicer je vidno odlikovala prav najbolj nesrečne. Mi ne bomo temu veličastnemu izročilu nezvesti. Nikdar se papeštvu ne bo moglo

očitati, da v tem času sovraštva in socialne borbe ni obilno delilo iz svojih zakladov ljubezni.«

Oče in zavetnik Vincencijevih konferenc sv. Vincencij Pavelski je pa začrtal pot ljubezni. Na ulico je šel, po mračnih domovih je hodil, poiskal je lačne in zapuščenega ter jih zbiral, podpiral, grel, nasičeval in učil. Člani Vincencijevih konferenc morajo biti kakor lučke, ki tiho iščejo, kje je rana in potreba. Če se te lučke po božji volji razmnožijo, potem je vsaka vas, vsaka skupina hiš, vsako bivališče razsvetljeno v luči Jezusove zapovedi o ljubezni. — Reveži so bili vedno na svetu in tudi vedno bodo. Tudi dobrih ljudi nikdar ni manjkalo. Toda tok časa je vedno bolj zahteval organizirano ljubezen. In kje je lepše organizirana kot v Vincencijevih konferencah!

Tudi v tržiški župniji je bila pred 50 leti ustanovljena Vincencijeva konferenca. Pač zato, da se je sklanjala že doslej pet desetletij k vsem potrebnim in da je skušala biti lučka v ljubezni

Sedanji lastni dom »na Skalici«, ki je v ospredju zvezan s prvotnim.

† župnik Franc Sal. Špendal, ustanovitelj in prvi predsednik (1889—1909).

Jezusove luči. — V ljubljanski škofiji sta bili ustanovljeni prej samo dve konferenci, in sicer 24. aprila 1876 konferenca sv. Nikolaja za stolno župnijo v Ljubljani in 15. oktobra 1876 konferenca sv. Jakoba v Ljubljani.

Poglejmo kratko zgodovino naše Vincencijeve konference, da ne bo zabrisan prehitro spomin tistih, ki so res pravočasno to potrebno lučko v Trziču prižgali, in da bomo plamen te luči znali zvesto čuvati tudi v bodočnosti!

Najstarejši zapisnik naše Vincencijeve konference se prične takole: »Cvetno nedeljo, 14. aprila 1889, so se na poziv preč. gospoda Špendala, farnega administratorja v Trziču, ob štirih popoldne pri njem zbrali naslednji gospodje: Andreas Gassner, tovarnar in posestnik trziškega gradu; Fortunat Kurnik, kolar; Peter Mihelač, mizar; Vincenc Theuerschuh, ključavničar; Friderik Ošabnik, diurnist; Anton Gaberc, čevljar; Rok Merčun, kaplan. Zbrali so se v prijazni razgovor ali in kako bi se v Trziči ustanovila Vincencijeva družba. Enoglasno se je sklenilo, to prekornostno družbo ustanoviti in zato vse potrebno ukreniti, da družba kmalu delovati prične.«

V nekaterih sejah so našeti gospodje preresetavali namen in pravila Vincencijeve konference, vlada je 26. aprila leta 1889, potrdila pravila in ta pravila je glavarstvo v Kranju konferenci dne 7. junija že poslalo. Na tej podlagi je 11. junija konferenca že dobila svoj prvi odbor. Za predsednika je bil izvoljen g. Špendal Franc, za podpredsednika g. Gassner Andrej, za blagajnika g. Friderik Ošabnik in za tajnika g. Merčun Franc. Delovni udje odbora so bili tudi gg. Kurnik Fortunat, Theuerschuh Vincenc, Mihelač Peter in Gaberc Anton.

Dne 19. septembra 1889 je bila konferenca že agregirana glavni Vincencijevi družbi v Parizu.

Prve reveže je odbor konference pričel obiskovati že naslednji dan po izvo-

litvi, to je 12. junija. Predlagal je to podpredsednik g. Gassner Andrej z besedami: »Reveži pač težko čakajo!« Predsednik in podpredsednik sta izvršila to nalogo in nakazala sta sedmim revežem za prvi teden raznih živil za 5 goldinarje in 61 krajcerjev. Podpora je tedaj konferenca delila le v živilih. Moko so merili potrebnim na bokale, kavo navadno na osminko kilograma, sladkor na pol kilograma, ob praznikih so pa tega in onega reveža razveselili tudi s kake pol kilograma mesa. Dobili so podpiranci listke in potom teh so kupili po prodajalnah živež. To je pravilen način podpiranja. Že pri prvem obisku revežev 12. junija je neki Trzičan prosil le za denar, pa ga ni prejel. Sedanji odbor konference je pa pred nekaj leti dajal nakazila za moko in sladkor pred božičnimi in velikonočnimi prazniki. A je moral s tem odnehati, ker so preveč pričeli tekrovati tudi nepotrebni z nakazili in tudi trgovci so želeli vsi prodajati.

Prvi dohodek konference je bila zbirka na seji 11. junija 1889. Znašala je 5 goldinarje in 14 krajcerjev. Odborniki so darovali veliko sami, imeli so pa tudi Trzič razdeljen na okoliše, kjer so pobirali darove. Največ je seveda odrinil vedno podpredsednik g. Andrej Gassner. Oglasila se je pa že tudi prvo leto dobra oseba, ki je na tistem darovala konferenci 500 goldinarjev, da bi potrebna ustanova mogla priti sčasoma tudi do kakšne hiše. Denar je bil naložen v hranilnico in je tvoril podlago poznejšemu nakupu.

Dne 9. junija 1890 je imela konferenca visok obisk. Ekszellenca knezoškof ljubljanski dr. Jakob Missia je prišel pogledat, kako napreduje zidava novega župnišča. Zbrali so se tedaj k seji ravno delavni člani odbora. Podelil jim je svoj blagoslov in jih spodbujal k uspešnemu delu.

Konferenco je takoj v začetku jako vzljubil zlasti g. Andrej Gassner. Sam

Anton Gaberc, sedaj fr. Amat, ki od ustanoviteljev edini še živi.

ji je veliko daroval in nagovarjal je tudi svoje premožne znance, da so ji bili naklonjeni. Že leta 1890. je pridobil na letovanju neko osebo, da je za sklad hiše konference darovala 400. goldinarjev. Med prvimi večjimi dobrotniki je bil g. Edmund Glanzmann.

Tudi v oporokah so se mnogi Tržičani spomnili konference. Priznanje v veliki meri ji je zlasti poklonil g. Franc Deu, ki je umrl 8. oktobra 1937. Zapustil je konferenci svojo veliko hišo na glavnem trgu, ki jo je dobila konferenca pod gotovimi obveznostmi takoj v last, po smrti njegovih domačih pa tudi v popoln užitek.

Neimenovani dobrotnik je na knjižico konference naložil l. 1892. kar dva tisoč goldinarjev. Lep znak zaupanja že v začetnih letih poslovanja.

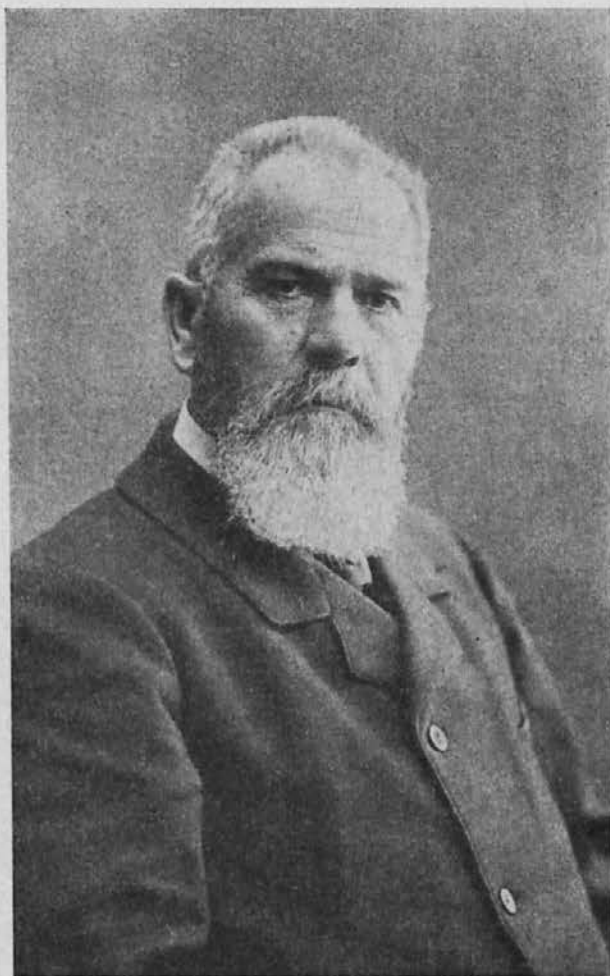
Tudi misel na dnevno zavetišče konference je bila že kaj kmalu sprožena.

Decembra meseca leta 1895. je namreč za ustanovitev tega neimenovana dobrotnica poklonila konferenci zlato rento v nominalni vrednosti 1000 glđ.

Vodilna osebnost konference od ustanovitve do odhoda iz Tržiča leta 1909. je bil župnik in duh. svetnik g. Franc Špendal. Od l. 1895. do odhoda je opravljal sam predsedniške, tajniške in blagajniške posle. Bil je velik gospodarski talent in znal je dobivati konferenci vedno vire. Le ena seja je bila pod njegovim predsedstvom zelo burna. Ta je bila 11. januarja 1897. Tedaj je pod-

predsednik konference g. Gassner stavil vprašanje: »Ali ne kaže, da bi konferenca ustanovila bralno društvo?« Temu predlogu je predsednik, kot je sam označil v zapisniku, odločno ugovarjal. Smatral ga je skoraj za osebni napad.

Predlagatelj se je kmalu po seji opravičil predsedniku, pri naslednji seji je bil ta predlog umaknjen in zadeva je bila s tem poravnana. Kaže nam pa ta predlog blagopokojnega Gassnerja, kako je stremel za katoliški napredek Tržiča. Smatral je konferenco za torišče vsega katoliškega prosvetnega in kulturnega dela, ki naj bo osredotočeno v organizaciji krščanske ljubezni. Vse to je konferenca postala v dobi od 1952 do 1955, ko so bila vsa katoliška društva v Tržiču razpuščena, Vincencijsva konferenca je pa tedaj dala okriklje tržiškemu katoliškemu organiziranemu delovanju.

† Andrej Gassner sen.,
velik dobrotnik in drugi predsednik (1909—1919)

Po odhodu župnika g. Špendala iz Tržiča je bil na seji 15. decembra 1909 soglasno izvoljen za predsednika konference veletovarnar g. Andrej Gassner. Podpredsednik je postal župnik g. Potokar, blagajnik posestnik in mesar gospod Jeglič Anton, tajnik ključavničarski mojster g. Theuerschuh Vicencij, za delovnega uda je bil pa tedaj sprejet tudi čevljarski mojster in posestnik gospod Grassmeier Ludovik. Že v začetku naslednjega leta sta se pri konferenci lepo udeleževala tudi gg. kaplana Čadež in Gole, od leta 1911. dalje pa še

† Karel Pirc, tretji predsednik (1919 do 1927).

nova delovna uda gg. Peter Perko in Jurij Schweiger. Želja po lastni hiši je postajala vedno večja. Za plemenite namene konference so odborniki že nekajkrat imeli načrt nakupa, dokler ni bila l. 1915. v resnici kupljena hiša na Skali. Kupiti hišo je pomagala župnijska cerkev, a že l. 1915. jo je prevzela Vincencijeva konferenca sama. Ta hiša je bila takoj odprta za dnevno zavetišče. Prej gostilna, sedaj zavetišče! Opremile so jo z vsem potrebnim požrtvovalne članice tržiških Marijinih družb in 25. novembra je kanonik in predsednik centralnega sveta Vincencijeve družbe g. dr. Gruden hišo blagoslovil in jo je vpricho mnogoštevilnega ljudstva po lepem nagovoru izročil svojemu namenu. Skrbne roke čč. sester križark so pričele streči otrokom in lajšati tudi gorje marsikateremu bolniku.

Težke so bile razmere za konferenco med svetovno vojsko. Pa storila je mnogo. S pomočjo tedanjega deželnega odbora je konferenca klala tudi živino in tešila je s tem najhujše potrebe zlasti leta 1917. in 1918. Zaklanih je bilo leta 1917. kar 75 glav živine in v letu 1918. do srede februarja še 12 glav. Popolnoma zastonj je bilo oddanega 1555 kg mesa. Deželno mesto za klanje živine je pri tej akciji prispevalo konferenci 29 tisoč 754,86 kron tedanje veljave. Posebno živahno je tedaj poslovala tako imenovana šolska in vojna kuhinja. Prva je razdelila 41.194 kosil, druga pa 56.512.

Septembra meseca 1917 je pristopil h konferenci kot delovni član svetnik gospod Karel Pirc, ki je takoj v začetku pričel posvečevati konferenci svojo veliko skrb in ljubezen.

Leta 1919. je prevzela konferenca v svojo last »Naš dom«. Brez velikega dobrotnika, predsednika g. Gassnerja, bi se to ne moglo zgoditi. A pojmovala je konferenca važnost kulturnega in prosvetnega katoliškega dela v Tržiču in je prepustila dvorano vsemu katoliškemu gibanju.

Junija 1919 je odložil mesto predsednika velezaslužni g. Andrej Gassner. Odstop je utemeljil s svojo starostjo in z novimi razmerami, ki so tedaj nastale v naši državi. Konferenca ga bo ohranila vedno v najlepšem spominu. Saj bi brez njega in zlasti brez njegove velike darežljivosti konferenca nikdar ne prišla do takega razmaha. V sejni sobi na Skali visi njegova slika, zapiski hranijo njegovo skrb in požrtvovalnost, duh njegove prave krščanske ljubezni pa naj oživlja vedno delo konference in dobrotnikov.

Po odstopu g. Gassnerja je pa postal predsednik konference svetnik g. Karel Pirc. Ostal je to do svoje smrti decembra 1927. Zvesto in neizprosno je čuval pravice in imetje konference in nekaj let je prav za prav kar sam vodil vse posle. V mali sobici svoje hiše je posloval, dobro je pa poznal najmanjše potrebe zavetišča in sirotišča ter tudi potrebe revežev. Pod njegovim predstvom so bile zamenjane tudi čč. sestre na Skali. Prišle so namreč 25. avgusta čč. šolske sestre iz Maribora.

L. 1920. sta postala delovna uda konference gg. posestnika Salberger Jožef in Kralj Andrej. Še pred njima se je lepo udejstvoval tudi pokojni g. Vidic Franc.

Leta 1922. je umrl svetnik in župnik g. Potokar Jožef. Ni bil sicer nikdar predsednik konference, toda vodil je s svojo ljubeznivo skrbjo vse krščansko udejstvovanje v Tržiču in posebno tedaj, ko je postala konferenca lastnica »Našega doma«, je znal konferenco napraviti za matico, pri kateri najde streho in podporo vse, kar je v Tržiču dobrega.

Naslednik svetnika g. Potokarja je postal v tržiški župniji župnik g. Škerbec Matija. Našel je pri konferenci polje bogatega udejstvovanja. V okviru Vinc. konference je ustanovil Rokodelski dom v Cerkveni ulici, ki je bil slovesno bla-

Matija Škerbec, četrti predsednik (1927 do 1928).

goslovljen 8. septembra 1928. Po smrti g. Pirca je bil do svojega odhoda v Kranj, torej eno leto, tudi predsednik konference.

Po odhodu župnika g. Škerbca je postal predsednik sedanji župnik g. Vovk Anton. Prav tista leta sta se udeleževala pri delu konference tudi gg. ključavničarski mojster in posestnik Markič Andrej ter čevljarski mojster in posestnik Dobrin Karel. Tajniki konference pa so postali po smrti g. Pirca kaplani Vovk, Bartol, Skvarča, Cerkovnik, Zakrajšek, Fortuna.

Pomembno je bilo za konferenco leto 1950. in 1951. Leta 1950. je bil postavljen Rokodelski dom, ki so ga mučili dolgovi, na boljše noge. Dobil je za vodstvo tudi čč. šolske sestre, odstranjena pa je bila iz njega gostilna, ki v alkoholni in brezalkoholni obliki ni prinašala hiši in prebivalcem nobene koristi, pač pa same sitnosti in brezmerne davke. Vodi Rokodelski dom vsa leta svoje račune in občuti seveda tudi, da domača obrt v Trziču propada vedno bolj. Napolnijo ga le v poletju sezonski delavci pri raznih zidar-skih podjetjih.

Leta 1951. je pa bila izvršena povečava Skale. Združeni sta bili obe hiši prav posrečeno. »Naš dom« je dobil lep prizidek in sodobno je bila urejena tudi dvorana. Prosneto društvo je za opremo dvorane izročilo dobiček, ki ga je naredilo v petih letih z najeto gostilno, nekaj je prihranila konferenca in priskočila je na pomoč tudi domača hranilnica, pa so bili ravno pred zaporo de-

Prvi lastni dom »na Skali«.

Prejšnji oltar sv. Jožefa v kapeli na Skali.

narja plačani vsi stroški v znesku din 429.754,15. Hvala Bogu, izvršeno je bilo s tem veliko delo. Blagoslovitev prizidka se je vršila 15. novembra 1951.

Prvotno Skala ni imela kapele. Šolske sestre so jo izprosile. Biva pa Jezus sedaj že na tretjem mestu. Najprvo je priklical na oltar v pritličju Jezusa župnik g. Škerbec 30. maja 1924. V kapelici v podstrešju je imel prvokrat sveto mašo kaplan Vovk Anton 6. septembra 1926, v novi kapelici, ki je v prizidku v podstrešju, je maševal prvič 1. junija 1952 župnik g. Vovk Anton. Imele so pa vse te kapelice jako preprost in ubožen oltar. Zato je kapelica dobila 4. julija 1958 nov, krasen oltar, po načrtu akad. slikarja Kregarja Stanka, ki je oltarju 19. februarja 1959 prinesel še lepo sliko sv. Jožefa. Kapela je sedaj pač najlepši prostor na Skali. Tako je tudi prav!

Glavna briga Vincencijeve konference je sirotišče in zavetišče. Pri vsem tem pa ne zanemarja tudi revežev po hišah in Rokodelskega doma. Za potrebe sirotišča in zavetišča na Skali, za izdatke Rokodelskega doma in za reveže po družinah je bila izdana leta 1958, velikan-ska vsota 422.427 din. Računi za vsako

vejo dobrodelnosti se vodijo posebej. Božji blagoslov je na naši Vincencijevi konferenci in ta blagoslov prav gotovo spremlja vse tiste, ki so ji naklonjeni. Imena sedanjih številnih dobrotnikov naj ostanejo prikrita zato, da bodo pred Bogom bolj očita!

Na Skali je sedaj v popolni oskrbi 55 varovancev. Poleg teh jih prihaja v dnevno zavetišče 69 in na ta način se jih vsak dan vsede h kosilu 122. Čč, sester imamo na Skali 7 in v Rokodelskem domu 5. Služkinji sta na Skali 2 in ena v Rokodelskem domu.

Sedanji odbor konference je sledeči: župnik Vovk Anton, predsednik; posestnik in čevljar Salberger Jožef, podpredsednik; kaplan Zaletel Vinko, tajnik; tovarnar dr. Ahačič Kozma, blagajnik; ostali odborniki: elektrotehnik Bohinc Franc in Pravst Kristijan, usnjar Kogoj

Franc, posestnik in čevljarški mojster Kralj Andrej, posestnik in župan Majeršič Janez.

Petdeset let je doslej Vincencijeva konferenca lepo delovala. Pot ji bo pač tudi v bodočnosti za delo na široko odprta. Naj jo blagoslavlja Bog na priprošnjo Marije in sv. Vincencija Pavelskega!

Novi oltar v kapelici na Skali.

Spored proslave

50 letnice Vincencijeve konference v Tržiču v nedeljo 23. aprila

Zjutraj ob šestih sv. maša za žive in mrtve dobrotnike s primernim govorom. Mašuje in pridiguje vlč. g. prior in komtur križniškega reda Učak Valerijan iz Ljubljane.

Popoldne ob pol treh slovesne večernice v župnijski cerkvi. Po večernicah slavnostna akademija v dvorani, ki jo oskrbijo varovanci Skale.

Spored:

1. Pozdrav predsednika konference.
2. Za petdesetletnico. Dramatičen prizor.
3. Preljubo veselje. Rajanje.

4. Mačice imajo tudi šolo. Otroška igrice.

5. Pri čašici kave. Prizorček s petjem.

6. Kjer ljubezen, tam Bog. Enodejanka.

7. Železnico igramo. Nastop najmanjših.

Odmor skrajšuje orkester.

Vstopnice bodo že nekaj dni prej v trafiki Perne.

V nedeljo, dne 23. aprila so vabljeni k akademiji predvsem odrasli, za otroke bo pa akademija ponovljena v nedeljo, dne 30. aprila.

Nova vrata našega tabernaklja

Za stoletnico posvetitve smo v naši župnijski cerkvi marsikaj olepšali. Očiščena je bila znamenita Layerjeva slikarija, oltarji, klopi, dobili smo nove orgle in cerkev je dobila tudi mnogo novega perila in paramentov. Z nekim spoštovanjem smo pa hodili tedaj okoli vprašanja, ali naj preuredimo tudi tabernakeljska vrata ali ne. Nosila so namreč letnico 1856 in so bila torej nova ravno v letu posvetitve cerkve. Zgledala so tudi še kar dostojno, dasi so imela na zunanji strani pritrjena podoba Križanega, kar je proti veljavnim cerkvenim predpisom. Vrata, skozi katera je Zveličar celo stoletje obiskoval srca Tržičanov, so tedaj ostala neizpremenjena.

Lani smo z veliko lahkoto, s samimi darovi faranov, napravili lep nov ciborij. Pred božičem pa pride v župnijsko pisarno dobra oseba z večjim darom, ki ga je namenila »za ciborij«. Bilo ji je povedano, da tozadevne potrebe sedaj naša župnijska cerkev nima, pa je rekla, naj bo dar porabljen za nekaj takega, kar je v naši cerkvi v neposredni zvezi s sv. Rešnjim Telesom. Par obiskovalcev, ki so ogledovali našo cerkev, je pa prav tiste dni opozorilo župnika, da bi tržiška cerkev res morala dobiti lepa vrata tabernaklja. Zadevo je bilo seveda treba dobro premisliti. Tako važen predmet v cerkvi mora biti v resnici lep.

Naprošen je bil umetnik profesor gospod Stanko Kregar, ki poučuje risanje v škofijski gimnaziji v št. Vidu in je napravil lani že načrt za našo novo večno luč in za novi oltar v kapeli na Skali, naj napravi lep načrt še za vrata tabernaklja. Ni pa dobil popolne prostosti. Predloženi so mu bili liturgični motivi, katere naj bi po smislu ohranil, zraven pa moderniziral in prilagodil slogu oltarja. Reči moramo, da se mu je načrt, ki ga je z vso ljubeznijo izvršil, izvrstno posrečil.

Na tiho nedeljo je župnik pri farni sveti maši župljanom razložil, da bodo vrata naslednji dan odnešena. Takrat je bilo še rečeno, da bo nov samo srednji del, obod z vinsko trto in notranja prevleka iz svile pa še ostane. Povedal je tudi, da je že večji dar v ta namen izročil, če pa kdo hoče biti sodeležen

s svojim prispevkom pri tako lepi stvari, naj se oglasi še isti dan. Povedal je tudi željo pozlatarja po kakšnem ceki-
nu, ker je v teh najboljša snov za pozlatenje. Z velikim veseljem so se mnogi odzvali. Preko mere se je nabralo da-

Nova vrata tabernaklja v Trziču.

rov, ki so bili v teku sedmih ur prineseni v župnijsko pisarno. Nekaj cekinov, nekaj denarja. Pristrčne so bile izjave darovalcev. Med mnogimi, ki so res kazali ljubezen do Zveličarja, naj omenim samo eno. Stara ženica, nepremožna vdova, je prinesla dar, ob katerem se je župnik kar začudil. Skromno je dejala: »Naj bo to Jezusu v zahvalo za Njegove mnoge obiske, katerih sem bila deležna v teku let v naši cerkvi!«

V ponedeljek po tihi nedelji so bila vrata odnešena v Ljubljano. Ko jih je

začel pasar Drnovšek Janez razdirati, se je pokazala njihova revščina. Starost jih je razjedla. Po njegovem predlogu ni bilo od starih vrat porabljivega drugega kot suh vmesni les. Od vse kovine je bilo dobrega le nekaj trtnega okrasna. Hvala Bogu, darov je bilo nabranih toliko, da je župnik mirno lahko ukazal nova vrata.

Kakšna so? V sredini stoji zmagoslavno Jagnje božje. Prebodeno je z mečem, kar spominja na njegovo daritveno smrt. Kri Jagnjeta teče v daritveni kelih, ob katerem sta črki Alfa in Omega — Začetek in Konec. Daritveni kelih stoji na oltarni mizi, izpod katere izvira sedem studencev, to je sedem zakramentov, po katerih prejemo sadove rešnje daritve. Polje okoli Jagnjeta in oltarja je razdeljeno z zlatimi palicami in posamezni oddelki so okrašeni z lepimi križci in z oljkovo vejico, ki proslavlja Kneza miru. Ves obod vratic je obdan z zlato trto. Jagnje, sedmeri studenc in oljka se lesketajo v srebru, vse drugo v bogati zlati barvi. Notranja stran vratic je pa opremljena s pozlačeno ploščo, na kateri se blestijo srebrne zvezde. Umetnik je s tem načrtom ohranil liturgični pomen, pa vse je naredil tudi moderno in sprejemljivo. Hvaležni smo mu lahko in enako tudi pasarju, ki je vrata z veliko ljubeznijo izdelal.

Vrata so prišla v Tržič na veliko sre-

do popoldne. Prav na veliki četrtek jih je župnik prvokrat odprl, da je na ta lepi dan Zveličar pričel skozi ta vrata obiskovati tržiške farane. Naj se odpirajo mnogokrat in Zveličar naj obisku je vedno pripravljena srca!

Imena darovalcev za nova vrata so po njihovi želji zapisana pri Bogu. Ta bo tudi najboljši plačnik. Od nabirke je pa ostalo toliko, da je bila lepo presnažena manjša monštranca in narejena je bila lepa nizka kanon-tabla s trto od starih vratic, ki bo na sredini oltarja na velike praznike. Temeljito bo presnažena tudi velika monštranca in najbrž bo lahko popravljen še beli plašč za prve petke v poletju, podobno kot je bil težji plašč že popravljen za prve petke zimskega časa. Velika monštranca hrani v lunici drage kamne, ki jih je dobil s prstanov od Tržičanov blagopokojni g. župnik Špendal ob odhodu iz Tržiča, v lunico male monštranca sta pa bila sedaj vdela dva draga kamna, ki ju je že lani podarila dobra oseba, ko smo zbirali za ciborij. Bo pa velika monštranca prenovljena po novem letu, da bo še bolj zablščala ob misijonu in ob birmi prihodnje leto.

Za Boga nobena reč ni dosti lepa! In nobena žrtev v ta namen ne bo ostala nepoplačana! Tega se držimo tudi v bodočnosti!

Baragova nedelja in Baragovo semenišče

»Le eno je potrebno!« Te besede, ki jih je izrekel Kristus skrbni Marti, si je Baraga zapisal v svoj škofovski grb. Izbral si je pa ta vzклик že zdavnaj poprej za svoje življenjsko geslo. Saj je vedno smatral le to za potrebno, da živi za božjo čast, s tem pa tudi za resnični blagor bližnjega in za svojo lastno srečo.

Po besedah apostola Janeza se naša ljubezen javlja do Boga v ljubezni do bližnjega. In v tem je bil Baraga silno velik. Noben otrok in nobena ženica mu nista bila premalo, da bi zaradi njih ne vzel tudi največjih naporov nase. V domovini in v Ameriki je lahko vsak takoj zapazil, da je njegova skrbeča ljubezen nad vse zanesljiva. Čim večjo potrebo in revščino je kje čutil, tem večji je bil v ljubezni. Nase je pozabljal, dru-

gim je delil. Vse pa z namenom, da rešuje duše.

Baraga je postal naš ljubljenc. Mollimo, da bi dosegel čast oltarja in v tej prošnji moramo biti vztrajni.

Imamo pa v naši škofij še poseben spomin in opomin. Najnujnejša potreba ljubljanske škofije je, da dobi novo bogoslovno semenišče. To poslopje v Ljubljani že zidajo. Nosilo bo Baragovo ime. Last bo cele škofije in iz tega poslopja bodo prihajali duhovniki med ves naš narod. Važna zadeva vseh! Vsi smo poklicani, da pomagamo postaviti to poslopje, v katerem bodo bivali bodoči dušni pastirji našega naroda. Z Baragovo požrtvovalnostjo ga zidajmo!

V kranjski dekaniji je določena prva nedelja majnika za Baragovo nedeljo.

Že dve leti smo za beatifikacijo Barage na to nedeljo pristrčno molili in svoje darove smo naklanjali za zidavo semenišča. Tudi letošnjo prva majniška nedelja bo temu namenu posvečena. Pošiljajmo zlasti za to nedeljo svoje prošnje k Bogu, da doseže Baraga kmalu čast oltarja. In spomnimo se v pravi krščanski ljubezni novega duhovskega semenišča v Ljubljani. Nabirka se bo vršila najbrž na poseben način kar po cer-

kvi pri vseh treh svetih mašah. Nov način naj užge našo novo ljubezen za dobro stvar! Tudi pri šmarnicah ob nedeljah in praznikih bo pobiral cerkovnik v ta namen s pušco. Kdor bo daroval v plemeniti namen, bo posnemal Barago in njegovo ljubezen za resnične potrebe. Naj nam bo v tem Baraga učenik! Saj s tem poslušamo božji in Baragov klic: »Le eno je potrebno!«

Vsako jesen se napolni Skala.

To in ono

Visok obisk je imel Tržič na velikonočni torek. Z Brezij sta se pripeljala oba slovenska škofa, ljubljanski in mariborski. Ogledala sta si župnijsko cerkev in bila sta oba vesela novih vrat tabernaklja. Obiskala sta tudi sirotišče in zavetišče na Skali, da sta videla tam novi oltar v kapelici.

Kapela na Skali je dostopna v nedeljo 25. aprila vsakemu. Vhod pri glavnih vratih. Kdor se zanima, si lahko ob tej priliki ogleda tudi druge prostore, ki so ob stopnišču, ki vodijo v kapelo.

V krasnem cvetju je žarel tudi letos božji grob in velikonočni oltar. Oskrbele so ga naše dobre žene in gospe. Zveličar bo pač tudi to upošteval s svojim blagoslovom.

Prvo sv. obhajilo bo v naši župnijski cerkvi v nedeljo 21. maja. Majnika zato,

da prvoobhajance prehitro ne raztresejo počitnice.

Jurjeva nedelja je letos 30. aprila. Bo ta dan sv. maša v cerkvi sv. Jurija nad Bistrico ob desetih. Tudi v župnijski cerkvi bo ob isti uri sv. maša. Odpade pa to nedeljo sv. maša v cerkvi sv. Jožefa, kjer se spomnimo Varstva sv. Jožefa že s sv. mašo 26. aprila ob peti uri zjutraj.

Šmarnična pobožnost je vsak večer v cerkvi in ne na pokopališču. Če tega nekateri tudi letos ne bodo hoteli upoštevati, bo pač moral biti, dasi zelo nerad, za reditelja na pokopališču — župnik.

400 letnica prikazanja Matere božje na Sveti Gori pri Gorici se bo letos obhajala najsvečaneje. Slovenci smo vsa štiri stoletja radi romali na Sveto Goro in med svetovno vojno je bila Ljublja-

na srečno pribežališče Marije, begunke s Svete Gore. Zaradi tega se bo vršilo posebno romanje iz naše škofije na Sveto Goro. Cerkvene in svetne oblasti bodo nudile romarjem izredne ugodnosti in stroški ne bodo veliki. Vse podrobnosti bodo prinašali časopisi. Odziv bo gotovo velik tudi v naši župniji.

Birma se bo vršila v naši župniji prihodnje leto. Najlepši spomin ima otrok, če je birman v domači župnijski cerkvi. Hvalevredno je, da iz Tržiča ne gre mnogo otrok k sv. birmi v Ljubljano, kjer je običajno prevelik naval.

»Ješ, to so nobl«, tako pravi marsikdo, ko pride te dni v župnijsko pisarno. Res je pisarna lično preurejena. Zato, da so vse farne stvari na svojem mestu, da je povzdignjena pomembnost tržičke župnije, da bodo vsi tržički župniki v urejenosti laže prenašali nemajhna bremena, ki jih je treba nositi in reševati med štirimi stenami pisarne.

Oznanila za maj

1. Prvi majnik, god sv. Filipa in Jakoba, apostolov. V župnijski cerkvi je ob šestih orglana farna sv. maša. Ob devetih je sv. maša v cerkvi sv. Jožefa po namenu Zveze združenih delavcev za krščansko delavstvo. Zvečer ob tri četrt na osem je slovesen začetek šmarnične pobožnosti.

3. Najdenje sv. Križa. Ob šestih je orglana sv. maša.

4. Sv. Florijan, zaobljubljen praznik za vso našo župnijo. Ob šestih je sv. maša pred Najsvetejšim, ob osmih je sv. maša pri oltarju sv. Florijana za požarne brambe. Ob devetih se prične pomikati ob vsakem vremenu po običajni poti procesija v navadnem redu. Takoj po procesiji je slovesna peta sv. maša z leviti. V smislu obljube je v tednu sv. Florijana, letos od 1. do 7. maja, zjutraj sv. maša ob šestih pred Najsvetejšim.

5. Prvi petek v mesecu. Na predvečer nadomesti molitve svete ure šmarnična pobožnost, pri kateri so slovesne pete litanije. Pobožnost prvega petka se izvrši v običajnem redu.

7. IV. nedelja po Veliki noči in prva nedelja v mesecu. Službe božje so v navadnem redu. Ker je to tudi Baragova nedelja za našo dekanijo, bodo vse zbirke te nedelje poklonjene Baragovemu semenišču v Ljubljani. Zjutraj je sv. obhajilo za moške.

14. V nedeljo po Veliki noči. Službe božje so v navadnem redu.

15. 16. 17. Prošnji dnevi. Prošnje procesije odhajajo iz župnijske cerkve ob pol sedmih. V ponedeljek gre v cerkev sv. Jožefa, kjer je

sv. maša s pridigo, vrne se po krajši poti nazaj v župnijsko cerkev. V torek gre procesija k Sv. Ani pod Ljubeljem in v sredo k sv. Juriju nad Bistrico. Pri Sv. Ani in na Bistrici je sv. maša s pridigo za sosese.

18. Vnebohod Gospodov, zapovedan praznik. Ob šestih in desetih je sv. maša pred Najsvetejšim in z dvema blagoslovoma. Ob desetih je peta sv. maša po namenu Dolincev. Pred deseto sv. mašo se vršita običajni procesiji iz Doline in od Sv. Ane.

19. Pričetek devetdnevnic na čast Sv. Duhu. Predpisano molitev na čast Sv. Duhu bomo opravljali zvečer pri šmarnični pobožnosti.

21. Nedelja v osmini Vnebohoda. Službe božje so v navadnem redu. Pri osmi sv. maši je slovesnost prvega sv. obhajila.

28. Binkošti, nedelja in zapovedan praznik. Ob šestih in ob desetih je sv. maša pred Najsvetejšim in z dvema blagoslovoma. Ob desetih je sv. maša slovesna peta z leviti. Pred deseto sv. mašo je klicanje Sv. Duha.

29. Binkoštni ponedeljek, nezapovedan praznik. V župnijski cerkvi so sv. maše kakor ob nedeljah. Takoj po šesti sv. maši gre iz župnijske cerkve procesija k Sv. Ani ob vsakem vremenu. Tam je sv. maša s pridigo za darovalce in častilce sv. Valentina.

30. Binkoštni torek. Ob šestih je orglana farna sv. maša.

31. Zaključek šmarnične pobožnosti. Po slovesnih litanijah bo zahvalna pesem. Ob nedeljah in praznikih so litanije Matere božje pete, pri katerih naj mogočno poje vsa cerkev.

Mesečne shode cerkvenih organizacij nadomestijo v majniku šmarnice.

Molitvena pomoč KA opravlja svojo pobožnost vsak petek takoj po šmarnicah.

Šolska sv. spoved bo za nekatere šole že ta mesec obvezna in bo njen razpored razglašen po šolah in v cerkvenem oznanilu.

Župnijska kronika za marec 1939

Marca v naši župniji rojenih: 9.

Marca v naši župniji poročena:

1. Kucher Anton, lovski čuvaj, Sv. Ana 84 in Meglič Angela, predilniška delavka, Tržič. Ljubljanska cesta 11, poročena 11. marca.

Marca v naši župniji umrli:

1. Lotrič Terezija, zasebnica-vdova, rojena 21. 9. 1869 v Križah, poročena 26. 11. 1911, umrla v Tržiču, Ljubeljska c. 28, dne 2. marca.
2. Starman Marija, vdova Bečan, rojena Carman 17. 10. 1871 v Preski, drugič poročena 16. 5. 1920, umrla v Tržiču, Ljubeljska cesta št. 66, dne 17. marca.
3. Tišler Alojzija, samska služkinja, rojena 21. 6. 1909 v Lomu, umrla v Tržiču, Kovaška ulica 1a, dne 25. marca.

Marčna poročila od drugod: Jih ni bilo!